

Kyynelvuono

Rakastan luonnossa liikkumista ja ensimmäinen työpaikkanikin oli toimia oppaana kansallispuistossa, jossa vedin turisteille retkiä, kesäisin jalkaisin ja talvisin suksin tai lumikengin. Se sijaitsee lähellä minulle rakkainta järveä, joka on Inarijärvi.

Puhun usein tästä järvestä ja reissuistani siellä. Viimeksi puhuin siitä minulle tärkeäksi tulleen henkilön kanssa. Istuin hänen huoneessaan, jonka seinällä on kolme luontoaiheista taulua. Yksi tauluista on hänen itse ottamastaan valokuvasta kehitetty kuva Inarijärveltä.

Hän on siitä harvinainen ihminen, että hän kuuntelee enemmän kuin puhuu ja juuri sen ansiosta usein uskaltaudun kertoamaan hänelle kaikista kipeimmistä asioista.

Tiedättehän niitä kipeitä asioita, joita meistä jokainen kantaa sisällään? Usein niihin liittyy surua, kuolemaa, kaipausta, kaikenlaisia sellaisia tunteita ja asioita, joita nykyaikana pyritään pitämään sisällään tai joista vaietaan.

***

Puhuimme sillä kertaa surusta. Kysyin häneltä, että tietääkö hän, että Inarijärvellä on sen niminen vuono kuin Kyynelvuono? Hän hymyili ja sanoi: "Tiedän kyllä, olen siellä käynytkin."

Kyynelvuono on siis oikeasti Inarijärvellä oleva paikka, mutta kyynelvuono on myös paikka, jonne meistä jokainen on joskus joutunut ajatuksen tasolla, syvällä sisimmässään matkustamaan.

Ajattelen, että se on kuviteltu paikka, missä jokainen saa surra, itkeä, ikävöidä ja kaivata ihan vapaasti sekä rauhassa. Ainakin minulle se on sellainen paikka.

***

Vietämme lauantaina 5.11. pyhäinpäivää. Silloin kokoonnutaan kirkkoihin ja haudoille viettämään hiljaista, muistojen täyttämää päivää, jossa muistamme edesmenneitä rakkaitamme.

Iltajumalanpalveluksissa sytytetään muistokynttilät vuoden aikana poisnukkuneille. Kynttilät viestivät surusta ja kaipauksesta, mutta ne viestivät myös toivon sanomaa

siitä, että rakkaus on kuolemaa väkevämpi.

***

Kyynelvuono on minun ajatusteni pyhäinpäivän paikka, jonne kuljen, kuten yleensäkin vaeltamassa ollessani, reppussa kantamieni varusteideni kanssa. Kyynelvuonossa olen yksin ajatusteni kanssa ja teen leirini yöksi, puran reppuni ja asetun asentopaikalleni.

Muistelen edesmenneitä rakkaitani, niitä hetkiä ja kohtaamisia, joita heidän kanssaan koin. Sytytän illan hämääjän kynttilän heidän muistolleen.

***

Aamulla herään edelleen ajatusteni kyynelvuonossa, mutta tiedän, etten voi jäädä sinne pysyvästi asumaan, vaan minun on jatkettava matkaa. Aivan niin kuin elämässäkin on tehtävä, surusta huolimatta. Kerään tavarani ja jätän väliaikaisen asentopaikkani taakseni. Jatkan matkaa Kristuksen palvelijana kohti seuraavaa etap-

pia, mielessäni se pysyvä asuinsija eli taivas.

Ajatusten kyynelvuono on se paikka, joka muistuttaa pyhäinpäivän kanssa siitä, että mekin olemme täällä maallisessa ajassa vain käymässä. Meidänkin pysyvä asuinpaikkamme on muualla, se on taivaan kirkkaudessa Jumalan luona. Siellä missä tämän ajallisen kyynelvuonon väliaikaisen asentopaikan sijaan me pääsemme perille lopullisesti Jumalan luo. Ennen taivaallista kirkkautta ajallinen matkamme on väliaikaista repunkantajan matkaa kyynelvuonosta toiseen.

***

Toivotan siunattua Pyhäinpäivää teille ja rukoilen, että Herramme kantaa teitä surussanne ja kaipauksessanne rakkaittenne muistokynttilöiden syttyessä, niin kuin Johanneksen ilmestyksen 21:4 sanotaan: "ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole."

MARJA-RIITTA OJALA
Simon vs. kirkkoherra